Akbaba

İNTİHAR!

Üç Katlı Ev

Roman

Yusuf Ziya Ortaç

150

Kuruş

Denizcilik Bankası

T.A.O.

DENİZYOLLARI

Gemilerile seyahat bir zevktir

Amerikaya:

Türk parasile muntazam seferler

Denizyolları

Sürat, Emniyet, Konfor demektir

GRİPİN

faydalıdır

BÜTÜN AĞRILARA KARŞI

GRİPİN

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

Seba Melikesi

Belkıs

3 üncü baskısı çıktı

Yeni Yıl Programımız

Akbaba 1954 yılına yepyeni bir programla giriyor:

1 — Bağımsız ve tarafsız Akbaba seçim günlerinin yaklaşması üzerine. Sayfalarında bir seçim [illegible] açacaktır.

2 — Bu seçim bürosu, 2 muharrir ile 2 karikatüristin idaresinde bulunacaktır.

3 — Bunlar, birer tanesi D. P. adaylarına, birer tanesi de C. H. P. adaylarına, afişler, nutuklar, [illegible] hazırlayacaktır.

4 — Bu afişleri, nutukları beyannameleri Akbaba sayfalarında kahkahalarla görecek okuyacaksınız!

Daha Birçok Yenilikler!

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

Kar

Kar... Ne soğuk şey değil mi?.. Pencereden yağdığını sey ret, titre!.. Sokakta vıcık vıcık çiğne, yahut vızır vızır kay, yine titre!.. E, bunlar yetişmiyormuş gibi bir de benim gibi yaz ve sizin gibi oku, yine titre!..

Hani herif işkembe çorbası içerken, kaşığa dolanan bez parçasını gösterip:

— Yahu, bu ne?.. Paçavra çıktı...

Deyince, işkembeci âdeta öfkelenip çıkışmış:

— Allah Allah, beş kuruşluk çorbadan kadife çıkacak değil a...

Onun gibi, sokağın kirli soğuğundan henüz gelmiş bir muharrirden de siz ne bekliyorsunuz? Kalemimden bahar kokuları tütecek, kuş cıvıltıları yayılacak, plâj kahkahaları yükselecek değil a...

İsviçreyi hayal ediyor da şaşıyorum: Bu yıl, oralara kar az yağdığı için âdeta iktisadî bir matem içinde imişler... Oteller, lokantalar bomboşmuş!.

Demek ki, erbabı, soğuktan neşe yaratmasını da biliyor. Hem de bu neşe, Nasreddin Hocanın kar helvası gibi kendisinin bile beğenmediği değil, dünyanın bayıldığı şey!

Yabancı memleketlerde şehirlerin yüzünü ağartan kar, İstanbulda belediyenin yüz karasıdır: Tramvay aksar, otobüs aksar ve taksi şoförleri, bayraklarını açıp saltanatlarını ilân ederler!

Bu sabah, evden matbaaya gelmek için feda ettiğim zaman içinde, şimdi İstanbuldan Yunanistana uçuluyor... Hem de sarımsaklı yolcu nefesi koklıyarak değil, maroken koltuklarda sütlü kahve içerek!

Duraktan matbaaya kadar yürüdüğüm yirmi adımlık buz tutmuş mesafeden sonra ise, sağ elimle sol elimi sıkarak kendi kendimi tebrik ettim:

— Aferin bana!.. Usta canbazmışım doğrusu!.. Hani politikada bu kadar hüner göstersem, Fahreddin Kerim'in bile ayağını kaydırır, İstanbula vali olurdum!..

Şimdi, sıcak odamda, vücudum gevşemiş, akşam eve dönüşü düşünüyorum... Dışarıda kar yağıyor. Beyaz lâpa lâpa kar... Kar mı?.. Hayır, sanki İstanbul fatihlerinin görünmez ağızları, bulutların arkasından yüzümüze tükürüyor!

Yusuf Ziya ORTAÇ

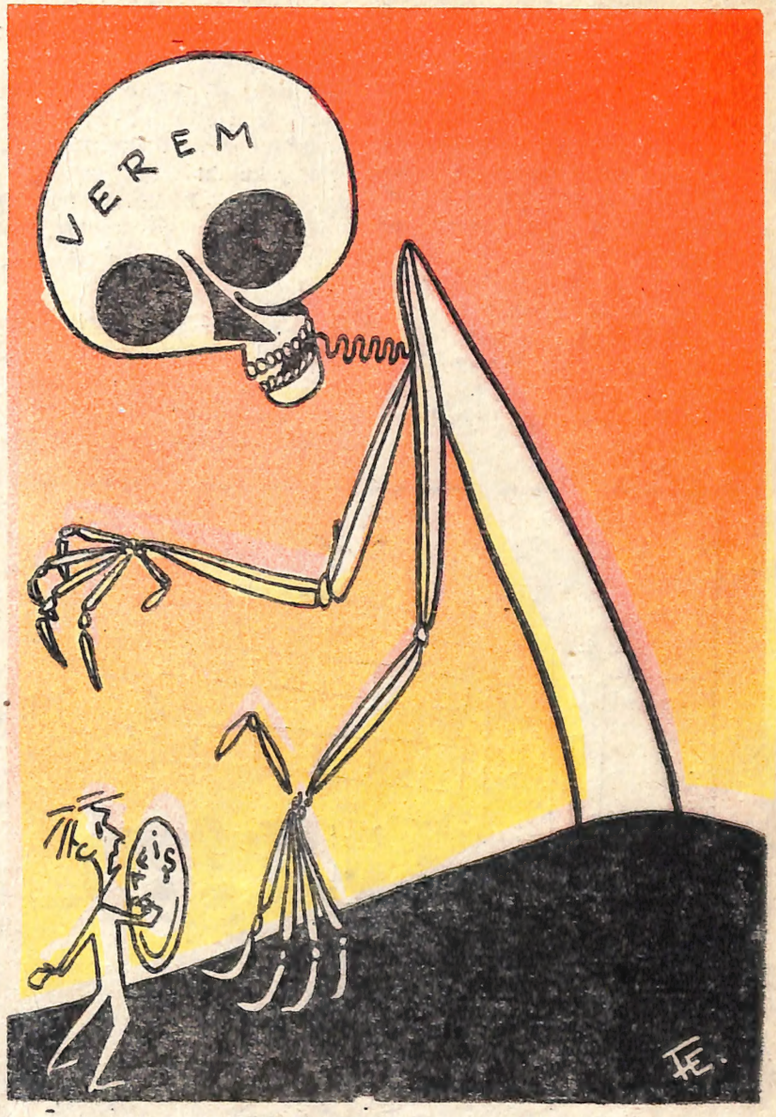

MÜCADELEİ..

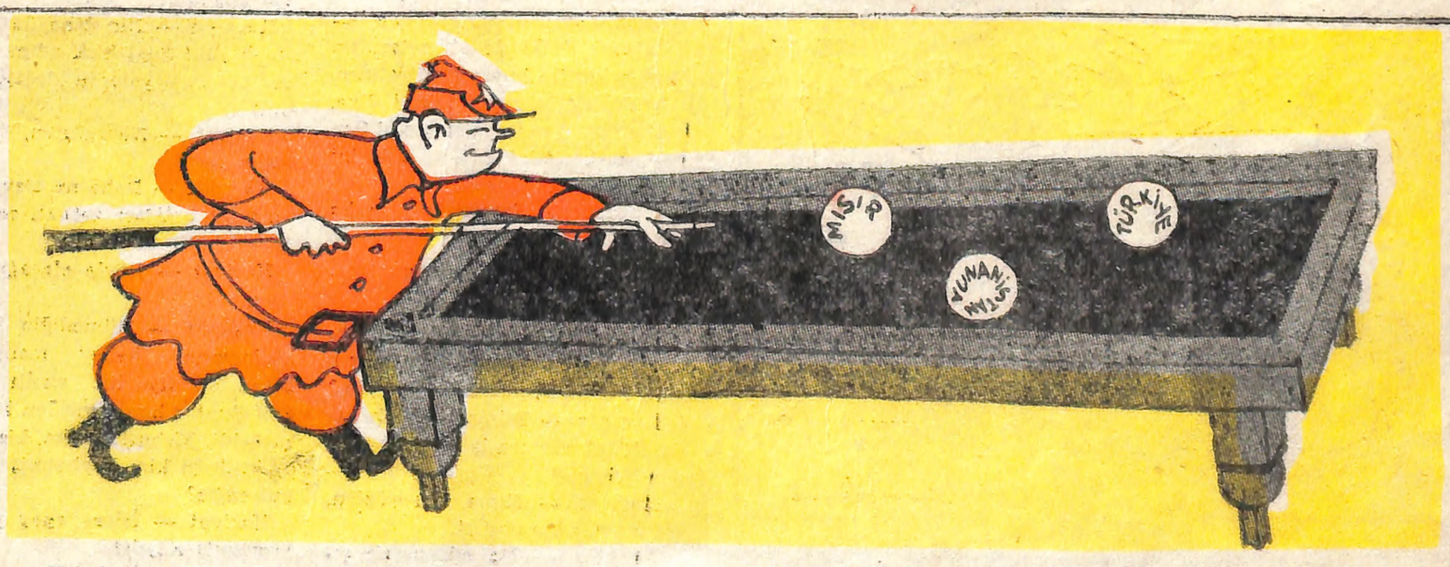

Rus — Acaba çarpıştırabilecek miyim?..

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

...ilerden bi... sapalım! Yakalan ...m, işimiz bitiktir ha! (Sola saparlar.)

Hacivat — Karagözüm, yanlış tarafa gidiyorsak?

Karagöz — Ulan o yanlışı, sana uyup buraya gelmekle vaktiyle yaptık! Yürü bakalım, ne çıkarsa bahtımıza! (Yürürler. Karşılarına abone dairesi gelir. İçeri girerler.)

Hacivat — Burası ne tuhaf yer böyle!

Karagöz — Burasının nesi tuhaf değil ki! Odacısı tuhaf, muharriri tuhaf, kâtibi tuhaf, erkeği tuhaf, kadını tuhaf! Sen hiç, bayılınca nutuk söyliyerek ayılan kadın gördün mü? (Nereye geldiklerini anlamak için etraflarına bakarlar.)

Hacivat — Karagöz, bunlar ne?

Karagöz — Hangisi?

Hacivat — Bu çiviler?

Karagöz — Sahi be? O ne kadar çivi? İçerisi iğneli fıçıya dönmüş! Her birine iple bağlı kâğıtlar asılmış.

Hacivat — Dur, o kâğıtlarda neler yazıyor, okuyayım, anlarım!

Karagöz — Hacivat, mütalaanın sırası değil, sıvışmıya bakalım!

Hacivat — Aman Karagözüm, pek merak ettim! (Abone kuşaklarındaki adresleri okur.) Anladım bunlar kuşak!

Karagöz — Budalalık etme, Hacivat, kâğıttan kuşak olur mu?

Hacivat — Olur ya! Gazete kuşağı!

Karagöz — Ay, gazeteler pehlivan gibi kuşak mı sarar?

Hacivat — Postaya verilen gazetelere, üstüne adresi yazılı bu kuşaklar sarılır. Şimdi, anlaşıldı, abone dairesindeyiz! İyi gelmişiz. Buradan herhalde sokağa çıkacak bir yol vardır! İn şu merdivenden aşağı bakalım!

Karagöz — Hacivat, karanlık etrafımı göremiyorum!

Hacivat — El yordamiyle yürü sene! Allah sana iki el vermiş!

Karagöz — Bu kadar akıllıysan neye öne geçmiyorsun?

Hacivat — İyi bildin ya, işte akıllı olduğumdan?

Karagöz — Anlayamadım?

Hacivat — Sen bir yere düşüverirsen ben düşmeyim diye!

Karagöz — Vay münafık herif, benim arkamdan kuyumu kazıyorsun ha! Geç öne bakayım!

Hacivat — Yine anlayamadın, sen düşersen, akıllı olduğum için, seni bir çaresini bulur kurtarırım, ama sen beni kurtaramazsın, demek istedim!

Karagöz — Ulan, nereye düşeceğim belli mi ki, kurtaracaksın?

Hacivat — Aman Karagözüm, minareden düşecek değilsin ya, düşsen düşsen, ya kurşun kazanına düşersin, ya mürekkep fıçısına!

Karagöz — Kurşun kazanı dediğin ne?

Hacivat — Bu türlü matbaalarda erimiş kurşun kazanı olur. O kurşun kalıba dökülüp basılacak sayfalar yapılır!

Karagöz — Hadi, şu mürekkep fıçısı neyse, diyelim Hacivat! Oraya düşersem de, adama benzeyen tarafım kalmaz, eski saraylardaki kızlarağasına dönerim ama, yine neyse, canım kurtulur! Fakat şu kurşun kazanına düşersem beni o aklınla nasıl kurtaracaksın, şunu anlat? Cayır cayır yanıp tutuşurken seyrime bakacaksın! Belki de her tarafım kurşun kesilip kuyruğu titretince, eski devirlerin zırhlı askeri diye, beni götürüp müzeye satarsın! Sen ne hain herifsin! Sen ne tilkisin! Geç önüme bakayım!

Hacivat — Karagözüm, şaka ettim!

Karagöz — Şaka maka tanımam!

Hacivat — Zaten önümü göremiyorum, bu karanlık daracık merdivende nasıl önüne geçeyim?

Karagöz — Bilmem! Allah sana iki el vermemiş mi? El yordamiyle geç!

Hacivat — Etme Karagözüm, bir kaza çıkaracağız!

Karagöz — Ne çıkarırsak çıkaralım, geç! İnşallah o kurşun mış istakoza dönersin!

Hacivat — Ağzını hayıra aç!

Karagöz — Benim için asıl hayırlısı o olur! Geç öne!

Hacivat — (Öne geçmeğe çalışarak) Dur, sıkıştım, geçemiyorum!

Karagöz — Ayağıma basma ulan!

Hacivat — Nereye bastığımı göremiyorum! Etme!

Karagöz — Ayağımı görüyorsun ama!

Hacivat — Sıkıştırma! Çekil biraz!

Karagöz — Yer yok!

(Karagözle Hacivat merdivende itişirlerken Hacivadın ayağı kayar.)

Hacivat — Aman Karagöz, ayağım kaydı!

Karagöz — Eteğimi çekme! Benimki de kaydı!

Hacivat — Yuvarlanıyorum!

Karagöz — Ben de öyle!

(Karagözle Hacivat merdivenden aşağı yuvarlanmaya başlarlar.)

Hacivat — Nereye gidiyoruz?

Karagöz — (Makine dairesine çıkan kapıya çarpar.) Ben galiba mürekkep fıçısına düşüyorum! İnşallah sen de kurşun kazanına düşersin!

Hacivat — Aman, sus! (Kapı kırılır. İkisi birden Rotatifin bulunduğu makine dairesine düşerler. Yerde şaşkın şaşkın etraflarına bakınırlar.)

Karagöz — Ulan Hacivat, trene mi bindik yoksa?

Hacivat — Ne treni, deli misin?

Karagöz — (Rotatifi göstererek) Bu lokomotif gibi şey nedir öyleyse!

Hacivat — Dur hele, kendime geleyim!

Karagöz — Ahdım olsun, Hacivat, buradan sağ salim kurtulursam, ne mesbuluğu, ne radyosunu isterim. Cebimdeki parayla dosdoğru çoluk çocuğun yanına döneceğim!

Hacivat — Ben de öyle galiba, Karagözüm!

Karagöz — Bir daha da selâm sabah yok! Seni kırk adım uzaktan görünce yolumu değiştireceğim!

Hacivat — Karagözüm, kabahatim ne?

Karagöz — Daha ne olsun, başıma bu belâları getiren sen değil misin?

Hacivat — Böyle olacağını bilir miydim?

Karagöz — Bilmediğin işe ne karışıyosun behey mendebur! Mebusluk diye bir zırıltı çıkardın. Bunlar hep o yüzden başımıza geldi. Mebusluk kim, biz kim? Mebusluğu kim kaybetmiş de biz bulacağız?

Hacivat — İşler epey yoluna girmemiş miydi?

Karagöz — İş dediğin ne mene

— Baltık devletleri istiklâl istiyormuş...
— Bakalım Rusya istiyor mu?..

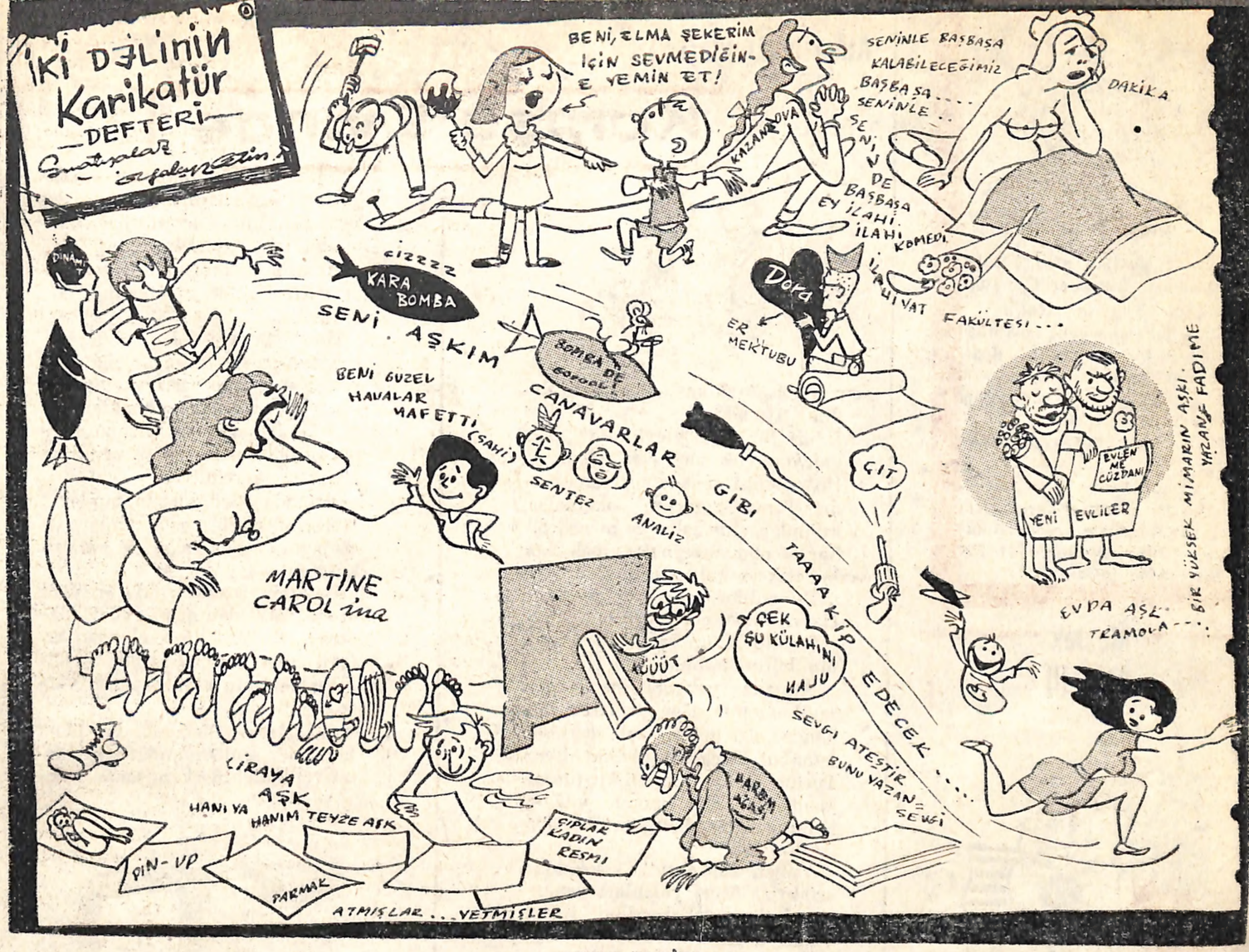

AŞKA DAİR!

şey? Beni bu müflis partiye getirdin! Mebusluk derken, iş hamallığa döndü. Hamallıktan kurtulalım derken, canımızdan oluyorduk. Rehberi senin gibi karga olanın burnu belâdan kurtulur mu?

Hacivat — Talih, kader!

Karagöz — Ne talihi, ne kaderi! Benim aptallığımla, senin müfsitliğin!

Hacivat — Karagözüm, şimdi bu boş lafları bırakalım da, yolu bulup buradan kurtulmaya bakalım!

Karagöz — Bu zırhlı gibi şey ne!

Hacivat — Ulus gazetesini basan makine!

Karagöz — Vay canına, ne hey betli şey bu! Tevekkeli bu gazetede yazanlar sağı solu bombar duman edip durmuyorlarmış!

Hacivat — Dur, Karagöz, bu tarafa doğru ayak sesleri geliyor. Makinenin arkkasına saklanalım! **(Makinenin arkasına saklanırlar. İçeriye kâğıtçı, makinist, hamal ve işçilerden dört, beş kişi girer.)**

Kâğıtçı — **(Makiniste)** Vallah, billâh, ağabey, buraya girdiler!

Makinist — Hadi be, sana öyle gelmiş, kim girecek?

Kâğıtçı — Kulağımla duydum be ağabey! Öyle gürültü oldu ki, bir yeri kırıyorlar dedim!

Hamal — Ula kim giriy! Her yan kilitlü! Neyi kırıllar? Ben buraya girecek soyhanın **(elindeki demir çubuğu göstererek)** Aha, bu çubuğunan kellesin ikiye bölerin!

Karagöz — **(Yavaşça)** Eyvah, şimdi hapı yuttuk!

Hacivat — **(Yavaşça)** Sus, duy masınlar. Bir şey göremeyince çekilip giderler belki!

Kâğıtçı — Nah, be ağabey, kapıyı kırmışlar işte! Ben büyük bir gürültü duydum, demedim mi?

Karagöz — **(Yavaşça)** Hay dilin tutulsaydı!

Hacivat — **(Yavaşça)** Aman, Karagözüm, korkmıya başladım!

Bekçi — Amanın, hırhızlar gapıyı essahtan gırmışlar! **(Makinişte)** Çek altıpatları! Buradalar, arıyak!

Karagöz — Yakalanacağız!

Hacivat — Ne yapalım?

Karagöz — Şahadet getir!

Kâğıtçı — Ben sustalıyı çıkardım!

İşçi — Bende de kâğıt bıçağı var!

Makinist — Tabanca hazır!

Bekçi — Gapıyı ki girdi, hırhızlar! Hiç sorusu yoh! Ceza vermiyler. Görünce dan, diye alnına sıhı vir!

Hacivat — Amanın, üstüme fenalıklar geliyor! **(Titriyerek)** dı, dı, dı, dı!

Karagöz — Ayazda kalmış gibi istediğin kadar titre, bak, faydası var mı?

İşçi — Dikkat edin, birdenbire üstümüze atılmasınlar!

Kâğıtçı — Neresinden şişleyim!

Bekçi — Gasığından! Gıh demeden yığılıvisin!

Karagöz — Karnım karıncalanmaya başladı!

Hacivat — Bayılacağım!

Karagöz — Burası ameliyat masası değil, aklını başına al!

Bekçi — Nire saklanabilirler kin!

Kâğıtçı — Makinenin arkasına bakalım!

Hacivat — Eyvah!

Karagöz — Şimdi, iş temmet!

Makinist — Gelin şu tarafa öleyse! **(Karagözle Hacivat, oldukları yere büzülürler. Arayanlar da ihtiyatlı adımlarla bulundukları tarafa doğru gelmeğe başlar.)**

Karagöz — Hacivat, saklanmanın faydası yok!

Hacivat — Ne yapalım?

Karagöz — Uğursuz herif, şimdi mi bana akıl danışıyorsun? Teslim olalım!

Hacivat — Ya canımız!

Karagöz — Teslim edeceğiz!

Hacivat — Aman, deme!

Karagöz — İster de, ister deme! Düşünecek vakit yok. Kalayağa benimle! **(İkisi birden ayağa kalkarak «teslim!» diye bağırırlar. Üzerlerine gelenler, elindekileri atıp kaçmaya başlar.)**

Bekçi — Nire gaçiysiniz? Hırhızlar teslim diyiler!

Karagöz — Gelin, biz hırsızlan değiliz. Teslim oluyoruz! Başımıza geleni anlatalım!

Bekçi — Galdurun ellerunuzı

(Karagözle Hacivat, elleri kaldırır, teslim olurlar.)

— 42 inci Faslın Sonu —

AKBABA

Elbette yıkılır

Bina yeniydi ama, daha bitmeden yıkılıverdi. Tahkikata başladılar. Kalfa:

— İskeleyi yeni sökmüştük ki, bina iniverdi... dedi. Mimar sordu:

— Duvarları kâğıtlamış mıydınız?

— Hayır, sonra yapacaktık...

Mimar kızdı:

— Be sersem herif. Hiç duvar kâğıtları yapıştırılmadan iskele sökülür mü? Elbette bina yıkılır...

Meslek Aşkı (I)

Atina mektupları: 1

Komşu Evinde

Yılbaşını komşu evinde geçirdim: Atinada...

Size bir şey söyleyim mi?.. Yunanistan çok, ama çok eğleniyor. Bu eğlenişi senede bir sanmayınız, Tanrının gecesi, lokantalar, kulüpler, sinemalar ve hususî bir havası olan tavernalar, ipek, koku, ışık ve kahkaha ile dolu!

Yunanlılar çok mu zengin?.. Hayır. Ama, çok keyifli!

Günün bütün çalışmaları, gecenin bütün kahkahaları için!

Atinada, yabancı memlekette sayılmazsınız: Her girdiğiniz dükkânda, sizi güler yüzle beraber, İstanbul Türkçesi de karşılıyor. Turing kulüpte, cakalı bir tüccar, kendisini: «Kastamonu vilâyeti halkından bir hemşehriniz» diye takdim etti!

Yunan başkentinin sokakları asfalttır. Ama, yolcuları çamurlara bulayan Fahreddin Kerim asfaltı değil.

Bir haftalık misafirliğim içinde, yürüdüğüm, oturduğum, eğlendiğim her yerde bir şey aradım: Terbiyesiz insan... İtiraf edeyim ki, İstanbula, aradığımı bulamadan döndüm!

Atinada, sokak terbiyelidir, sinema terbiyelidir, hattâ meyhane terbiyelidir. Tokat, yumruk, küfür değil, yüksek ses bile yok.

Yunanistanın iki büyük sinemasında üç buutlu film gösteriliyor. Bir tanesini gördüm: İsa'nın gömleği... Fakat beni asıl şaşırtan, beyaz perdedeki teknik güzellikten ziyade seyirci efendiliği oldu: Büyük ve temiz salonun havasında bir nefeslik sigara dumanı bulamadım. Orada, belediye nizamına ve vatandaş sağlığına saygı var: Ne ön sıralarda izmaritini avucunda saklayan yasak düşmanı görüyorsunuz, ne de locasında çubuğunu tüttüren kanunlar üstü şımarık!

Anlaşılan, komşu memlekette demokrasi nizam düşmanlığı değil!

Haaa, bir şey daha söyleyim: Beyaz perdede aşk, öpücük, seyircilere acayip sesler çıkartan bir şehvet humması olmaktan çıkmış. Giyinmeler, soyunmalar, sarmaşıp dolaşmalar ahsız, ofsuz ve ağlıksız seyrediliyor.

Atinada gördüklerim bunlar... Göremediklerim mi?.. Onları da söyleyim: Lüks taksi ve perişan kıyafet!

Payıtaht sokaklarında en yeni araba, 1950 den çok evvel doğmuş... Ve sadakaya el açan en fakir insan, hırpani değil: Sırtındaki elbisenin şayet yaması varsa, belli!

Şoförlere gelince... Küçücük bir vak'a anlatayım: Türk sefareti önünde inerken saate bak-

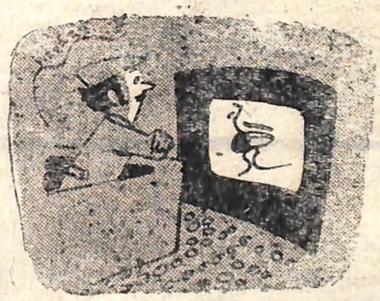

tım, 9000 drahmi yazmış. Sakın 9 un önünde üç sıfırı görünce telâşlanmayın: Dokuz bin drahmi, bizim paramızla doksan kuruştur. Bir lira uzattım ve iade ettiği on kuruşu almadım. Karşımda, bir kasket havalandı ve bir baş eğildi:

— Efharisto poli...

Mâna murad olundukta: Çok teşekkür ederim!. .

Görüyorsunuz ya, Yunanistanda hayat ucuz değil ama, teşekkür çok ucuz!..

ÇİMDİK

HAYDİ YATAĞA

Münir Hayri, bermutad ortalığı kafese koymuş, bir film çeviriyordu; tarihi bir film. Münir Özkul'la Heyecan Başaran, Padişah ve Gözdesi rolündeydiler. Bir sahneyi birkaç kere tekrarladıktan sonra, Münir Hayri, bağırdı; sonraki sahneyi haber verdi:

— Hele şükür bitebildi. Şimdi buyrun bakalım yatak odasına!...

HATIRLATMA

Cemal Reşit Rey, bir ziyafete davetliydi. Herşey iyi, güzeldi. Yalnız, feci surette keman çalan biri konser vermeğe kalkmıştı. Neden sonra ziyafetin sebebi bu olduğunu anlıyan Cemal Reşit, yanındakine:

— Bana Paderewskiy'in çalışını hatırlatıyor... dedi. Adam hayret etti:

— Aman üstad, Paderewskiy keman çalamazdı ki...

— İyi ya işte, dedi üstad, bu da o yüzden bana onu hatırlatıyor!...

DEĞİŞİKLİK

Muharririn yeni piyesi oynanmağa başlamıştı. Lâkin uzundu. Kendisine tiyatrodan telefon ettiler:

— Aman üstad, eseri kısaltın. Tren ve vapur tarifesi bunu icabettiriyor...

Şu cevabı verdi:

— Kısaltamam. Tren, vapur tarifelerini değiştirin...

YAPIP YAKIŞTIRMA

Kılıbık, karısını methediyordu:

— Karım çok fedakârdır azizim. On yıllık evlilik hayatımızda benim için yapmadığı kalmadı...

Arkadaşı tasdik etti:

— Ya benimki? O da on beş yıldır bana yapmadığını bırakmadı...

ZEKÂ

İş isityordu. Patron:

— Bu işte zekâ şarttır. Dedi, zeki misiniz?

— Tabii... Bütün bilmeceleri hallederim...

— Ama bu iş zekâsı ister...

— İyi ya efendim? dedi genç, ben de zaten iş esnasında bilmece halletmekte ustayımdır...

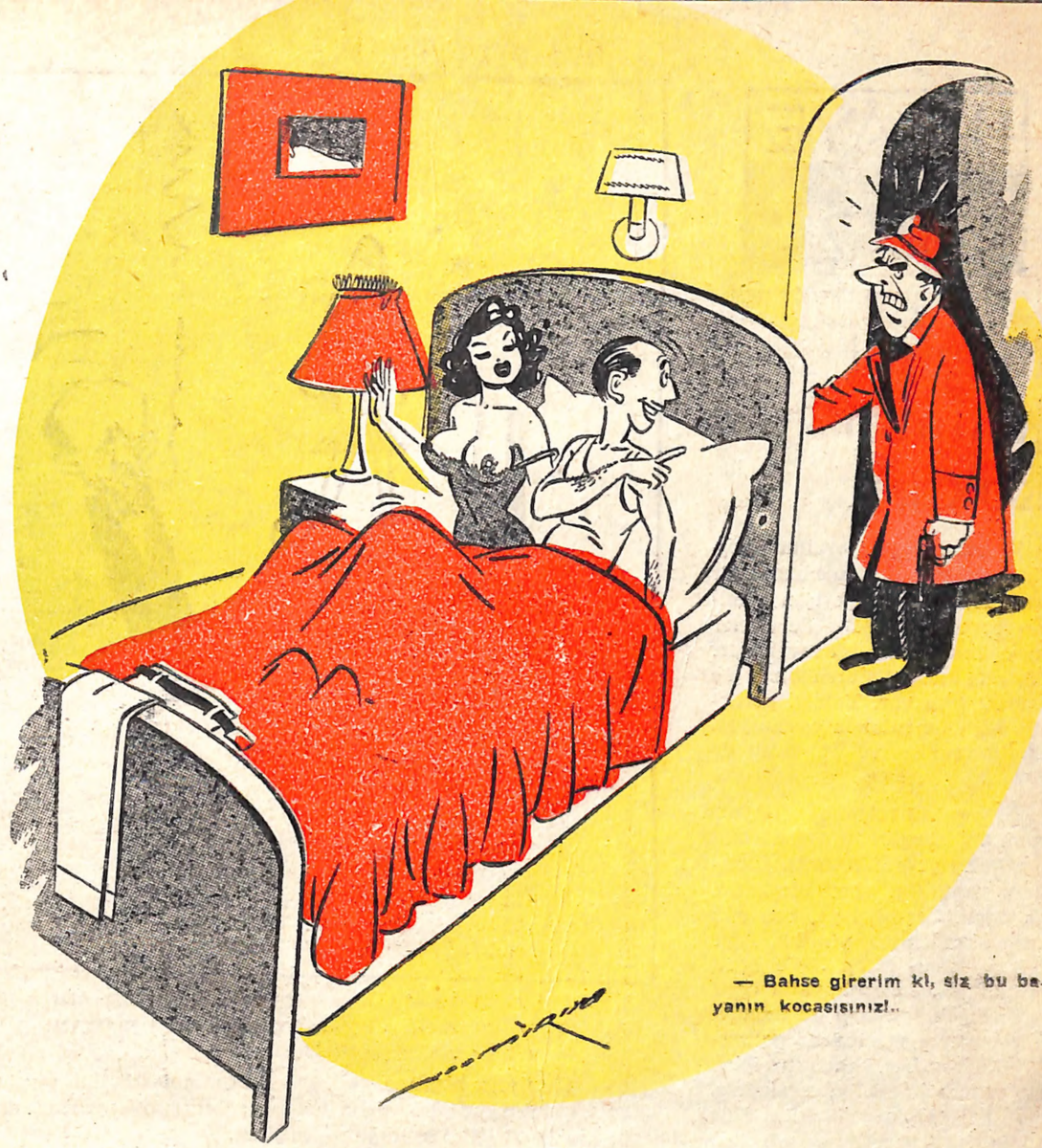

— Bahse girerim ki, siz bu bayanın kocasısınız!..

MALTUP ve ZİMMET

— Kocamla benim banka hesabımız birdir.

— Ya.. Peki bu hesap yüzünden hiç zırıltı çıkmaz mı?

— Katiyen. Vazifelerimiz gayet güzel ayrılmıştır. O yatırır, ben de kaldırırım.

SONRASI

Hâkim, tanık olarak gelen şık fakat geçkince kadına sordu:

— Yaşınız?

— Yirmi yedimi geçtim, reis bey...

Hâkim yine sordu:

— Ya sonra? Nerede durdunuz?

YETİŞSİN...

Bedia Muvahhit, arabasına Gönül Ülkü ile çocuğunu almış, gezdiriyordu. Çocuk, ikide bir annesine öteberi soruyordu:

— Anne bu fabrika nedir?

— Bilmem...

— Ya şu bina neresi anne?

— Bilmem...

Nihayet Bedia dayanamadı:

— Rahat bırak anneni, yumurcak... diye çıkışınca, Gönül müdahale etti:

— A, ne istiyorsun çocuktan ayol. Bırak öğrenip yetişsin!..

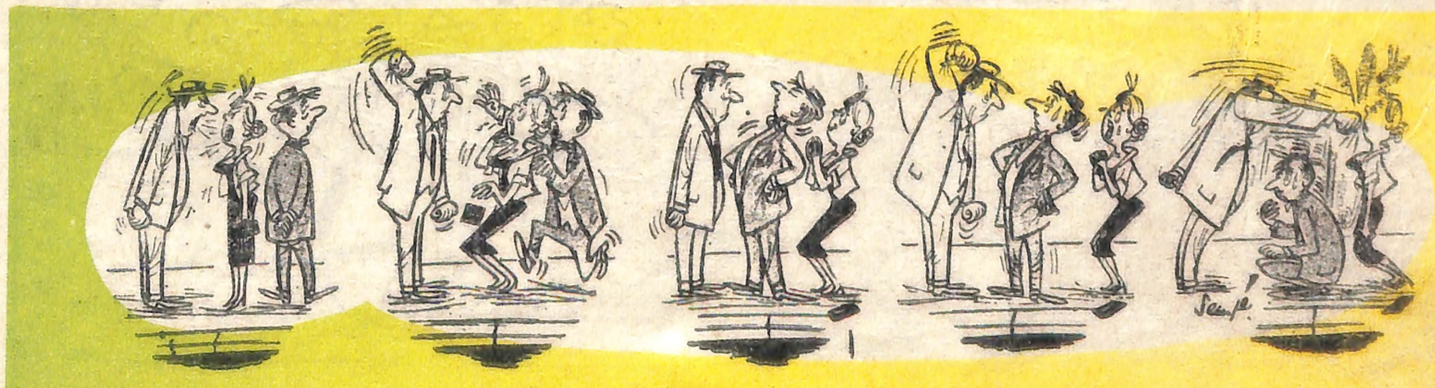

Meçhul kadının kokusu

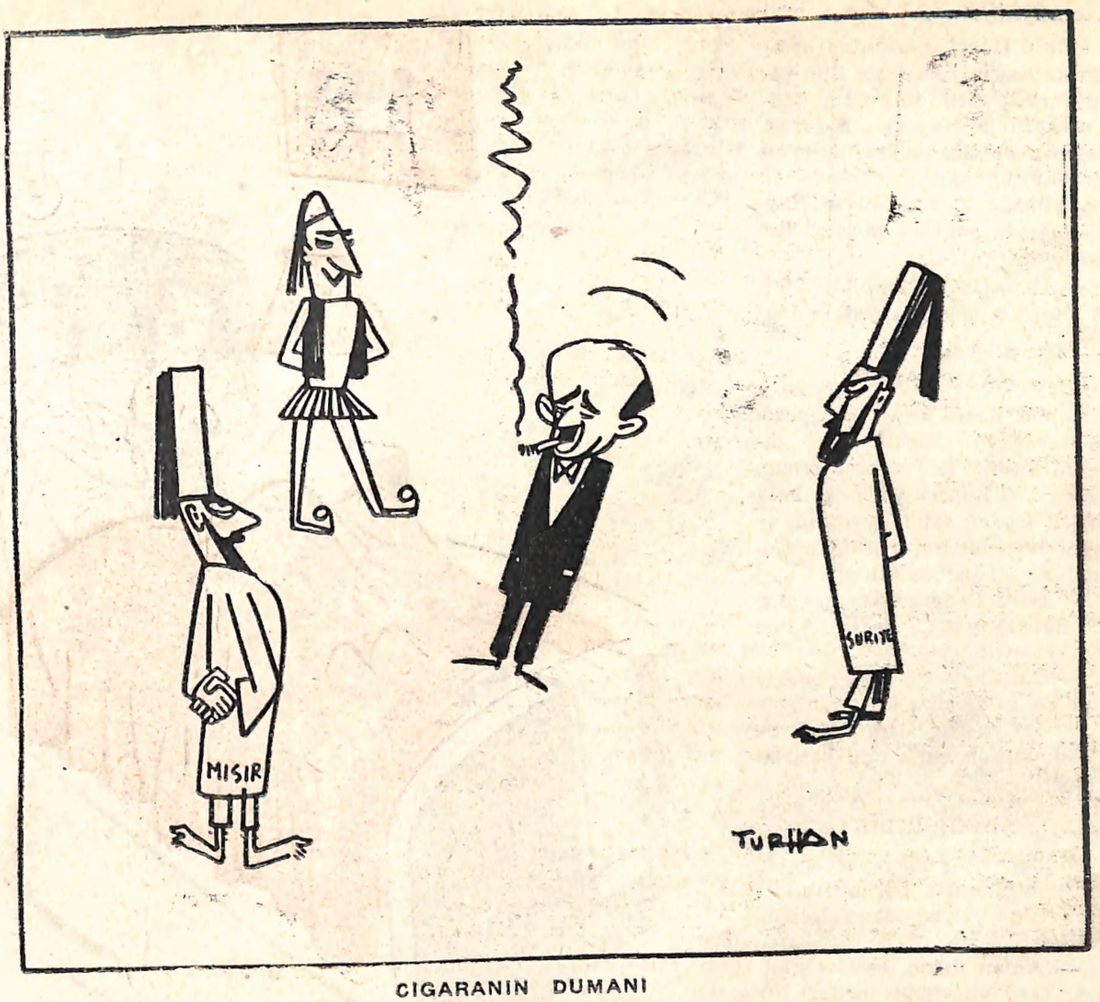

ÇIGARANIN DUMANI
YOKTUR YARİN İMANI

Sinemadan çıkıyordum. Meşhur yıldızlarımızdan birinin şarkılı, acıklı, hattâ perişan filmini seyretmiştim. Bir de derler ki, üç buutlu film bir mucizedir. Ne münasebet? Zaten bizde üç buutlu film var. Yalnız, perdede değil de salonda oynanıyor. Hattâ renklisi ve kokulusu da öyle...

Neyse, sinemadan çıkıyordum ki, rüzgâr burnuma tatlı bir koku getirdi. Ossaat anladım: yanımdan güzel bir kadın geçmişti. Geçmişti ya, ben onu sade arkadan görmüştüm. Ağır bir astrakan kürk... Ve hafif bir koku... Zaten hayatta başıma ne gelmişse hep bu mendebur burnum yüzünden gelmiştir. Ne var her kokunun içine burnunu sokacak? diyeceksiniz. Kabahat benim değil ki!... Rüzgâr o kokuyu getirmeseydi, ben de istikameti şaşırmıyacaktım. Ya... Sinemadan çıkınca, tabii olarak Taksim tarafına yürüyeceğime, kokunun peşine takılıp Tünel tarafına yürüyüvermişim. Bir de kendime geldim ki, Karlman Pasajını bulmuşuz bile. Beyoğlunun kalabalık saatlerinde kadın takibi nasıl olur bilirsiniz: en sâlimi karşı kaldırıma geçmektir. Bu suretle, hatunu gözden kaybetmemiş olursunuz. Ben de, Foto Sabah'ın kaldırımından yürüyerek Karlman Pasajının hizasına gelmiştim ki, takib ettiğim, daha doğrusu takib ettiğimi sandığım kadın pasajdan içeri daldı. Hay di ben de... Ha, neden takib ettiğimi sandığım dedim; lâfın sırası gelmişken onu açıklayıvereyim: şunun için ki, sahiden ben kendiliğimden kadının kokusuna bayılıp peşine düştüm zannediyordum. Meğer o beni tavlamışmış. Bunu sonradan, hazin bir şekilde anladım. Bakın nasıl...

Pasaja girdik ya? E, tabii rampa olmak lâzımdı artık. Sokuldum:

— Hanımefendi, bir şey mi arzu ediyordunuz yoksa? diye sordum.

— Ne münasebet... dedi, ama pek sert değil. Derhal:

— Fazla pahalı arzularınız yoksa, hemen takdim edeyim...

Kadın durdu, bana tatlı tatlı baktı ve hafif bir kahkaha salladı. Mesele nasıl hallediliverdi gördünüz ya? Bu gibi vaziyetlerde esas, bir kere kadını güldürmektedir. Takib ettiğiniz kadın güldü mü, hesabı tamamdır. Bizimki de güldü ya, bende cesaret arttı. Lâkin kadının bir sözü üzerine dondum kaldım:

— Aşkolsun Fazıl Bey size... dedi, yani adımla sanımla beni tanıyor. İnsan hiç tanıdıklara da lâf atar mı? Doğrusu yaman çapkındır derlerdi ama, inanmazdım...

— Ay, ben sizi tanıyor muyum?

— Hayır. Tabii sizin gibi meşhur tiyatro muharrirleri bizim gibi âciz artist parçalarını tanımağa tenezzül buyururlar mı? Ama ben sizi tanırım işte...

— Ya... Affedersiniz, kiminle müşerref oluyorum?

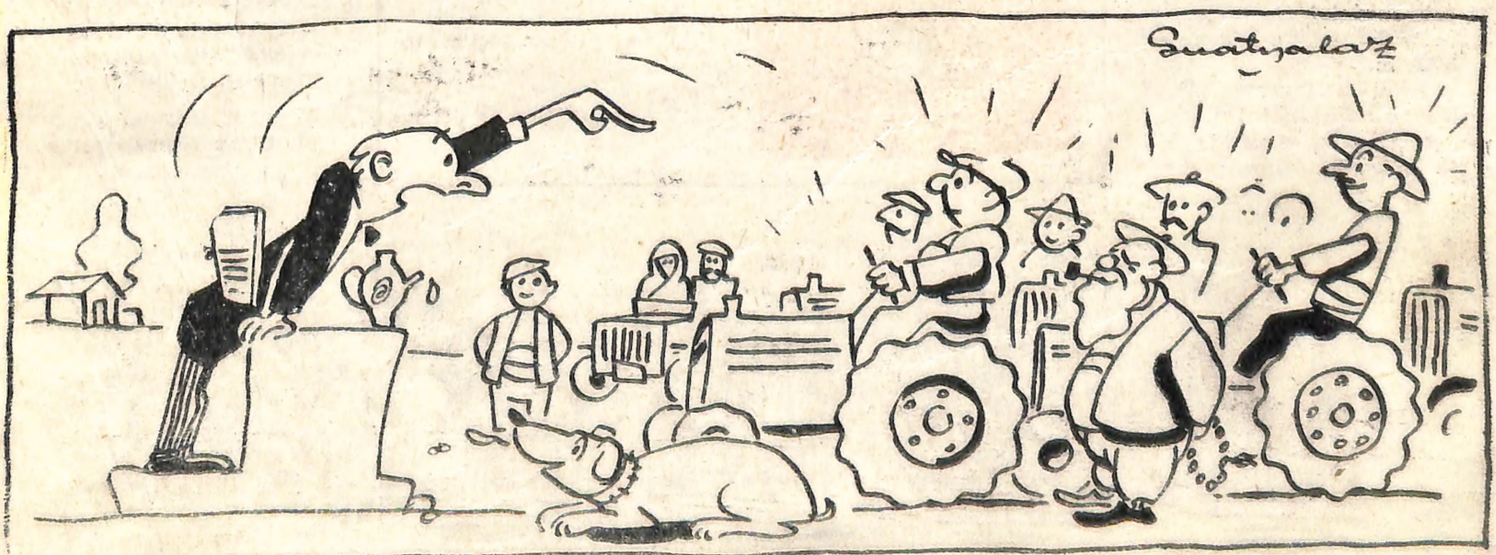

— Köylüyü bu günkü durumundan kurtaracağız!..

Heykel !..

Meşhurdu; fakat tek kusuru, saçları daktinden evvel dökülmüştü. Bir gün:

— Benim de heykelimi dikseler, acaba herkes ne der? diye sordu:

Şu cevabı aldı:

— Ne diyecekler, hey, kel, derler!..

Yürümeğe başladı:

— Karınca trupundan Sadiye Kökdiker...

— Ya? dedim. Aman ne mem nun oldum, ne menun oldum. Ne zamandanberi sizi tanımak istiyordum zaten. Bu fırsata çok müteşekkirim. Ama ben sizi ince uzun bir hanımefendi diye bilirdim...

— Anlayın alâkanızın derece sini... Beni kimbilir kiminle ka rıştırıyordunuz...

Özürler diledim. Kendisini Tepebaşındaki bir pastahaneye davet ettim. Hiç yadırgamadan kabul etti. Pastahanede, ahbaplığı ilerlettik. Artık ellerini avuçlarımda bırakmaktan çekin miyordu. Sesimiz bir mırıltı hâlini almıştı. Kendisinden, ertesi gün için bir randevu aldım. Tam ayrılacaktık ki, kapıdan şapkasını gözlerine kadar indirmiş bir adam girdi. Hiç de halinde sevimlilik yoktu. Doğru bizim masaya geldi:

— Zabıt tutulacak mı Emine hanım? diye sordu. Ben şaşırdım. Sadiye Kökdiker:

— **Aman Cemal Bey,** hep işi yarıda bozarsın. Halbuki ben beyefendiye dörtbaşı mamur bir suçüstü hazırlıyordum. Evli barklı adamlara daha sağlam bir ders vermek lâzım...

— Neler söylüyorsunuz Sadiye hanım?

— Ben Sadiye değilim. Benim ismim Komiser Emine'dir. Sarkıntılık suçlarını takibe memur olanlardanım...

— Ay, ben onları kılıksız zannederdim...

— Bazan böyle sizin gibi kibar çapkınlar için sıklaşmak icabediyor. Neyse, fazla vakit kaybetmiyelim. Ben karakola gidiyorum, Cemal Bey, siz beyefendiye nezaret edin...

Kadın çıktı, gitti. O kadar sersemlemiştim ki, bir aralık ağzımı açıp tek kelime söylemek dahi aklıma gelmedi. Nasıl mâsum olduğumu iddia edebilirdim? Aman Yarabbi... Neydi bu benim başıma gelen... Ya hâdise duyulur da matbuata aksederse?

Cemal bey, bütün düşündüklerimi anlamış gibi, zayıf bir tebessümle:

— İlâhi beyefendi, dedi, çocuk gibi hareket etmişsiniz. Hiç sizin yaşınızda, sizin içtimaî mevkiinize sahip bir adam...

— **Aman sus birader,** diye feryad ettim âdeta; sus, yüreğime darlık geliyor... Yok mu bunun kurtuluş çaresi?

— Vardır elbet, ama mes'ul olurum...

Bir an tereddüt ettim. Zabıta ya rüşvet teklifinin ağır bir suç olduğunu biliyordum. Ama şahit yoktu, şahit...

— Cemal Bey birader, dedim, beni mahvolmaktan kurtarmak senin elindedir. Karakolda ne olacak sanki? Zabıt tutulacak, değil mi? Sonra beni ne yapacaklar?

— İdliyeye sevketmeden evvel tabii serbest bırakacaklar, ikamete rapten...

— Öyleyse ben hüviyetimi size bırakayım, beni serbest bırakın...

Bir an şüpheyle yüzüme baktı. Sonra, samimiyetime inanmış olacak ki:

— Arandığınız zaman gelece ğinize söz verin, mesuliyeti yük leneyim...

— Söz... dedim.

— Peki... dedi.

Cüzdanımı çıkardım. Hüviyetimi veriyor gibi yaparak, içindeki elli lirayı masanın üzerine bıraktım ve dışarı fırladım. Çıkış o çıkış...

Birkaç gün arayan soran olmadı. Lâkin içim rahat değildi ki. Doğru bizim avukat Semiha Kurtkaya'ya... Utana sıkıla durumu anlattım. Bir an güzel gözlerini kısarak söyle bir düşündü. Bir yere telefon etti, cevap bekledi. Sonra ne dese beğenirsiniz?

— Zavallı dostum, diye güldü, ahlâk zabıtasında o isimlerde hiç kimse yok. Olsaydı, mutlaka bıraktığın parayı iade etmek için seni arar, bulurlardı.

— Ey? diye acıklı bir sevinçle sordum:

— Eysi bu, dedi, Benli Emine'yle ortağı, seni mükemmelen dolandırmışlar. Haydi geçmiş olsun...

Doğrusu, kaltağı bulsam muhakkak bir tiyatro trupuna tavsiye edeceğim. O ne rol kesmekti öyle... Helâl olsun...

— Hikâyeci —

— Havalar böyle giderse, Demokrat Parti seçimi kaybeder azizim!..

Verem haftasında : Unutulan tehlike!..

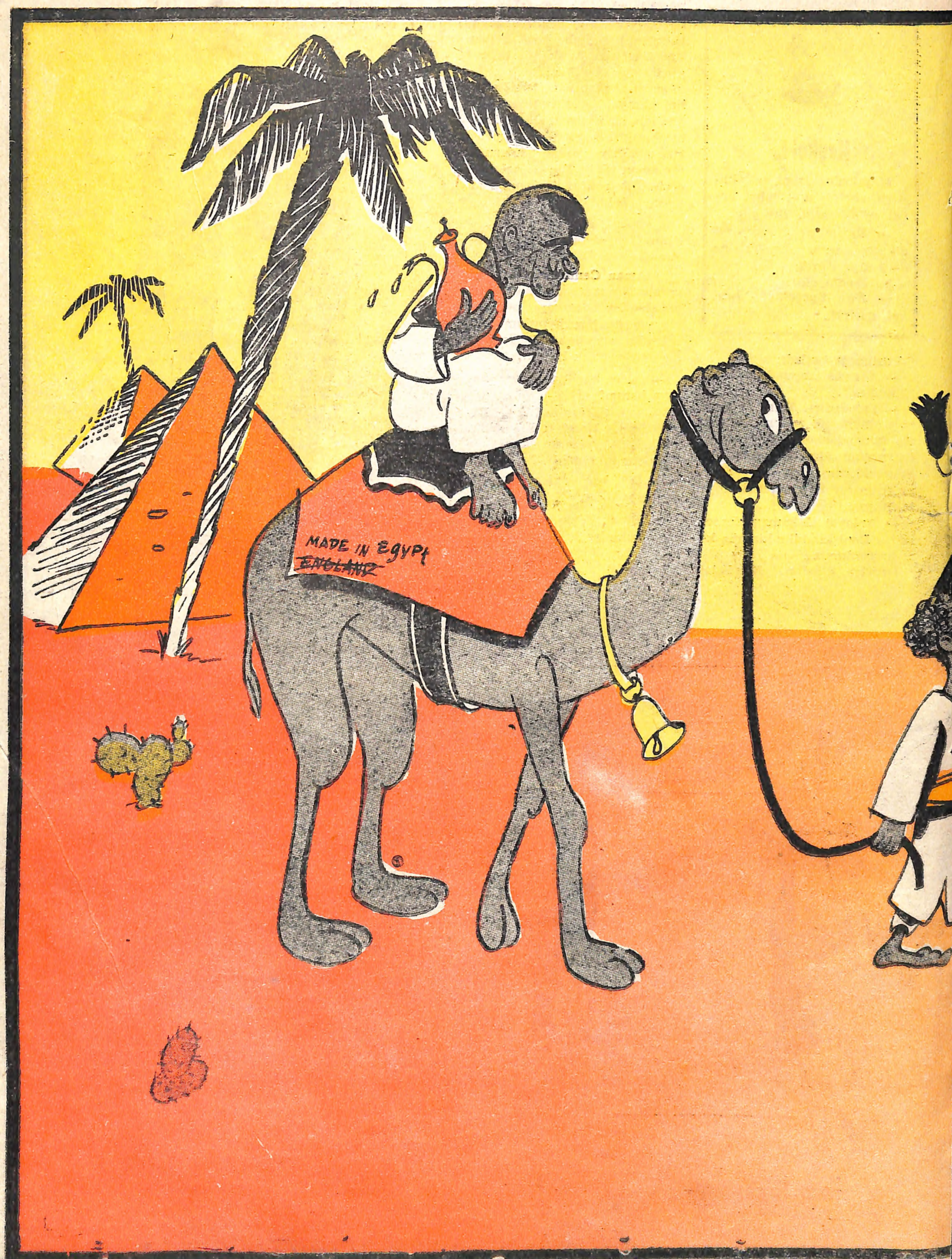

— Ne deve, ne deve

l, ne üstündeki hacıl.

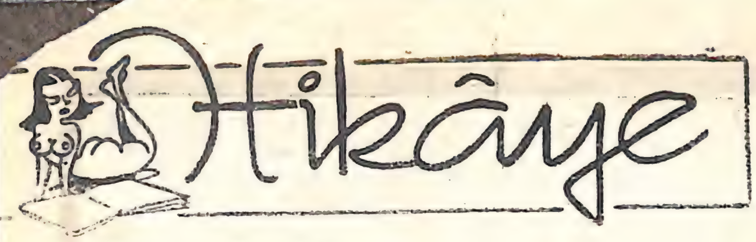

Başarının Sırrı

Doktor Ecvet Serdengeçtio-
ılları, çabucak şöhret yapmış
r asabiyeciydi. Kendisine bu
şarısının sırrını sordukları
man:

— Gayet basit... derdi, bir
oktorun kendisine gelen has-
yla karşı ilk hareketi nedir?
abza bakmak değil mi? Ben
e öyle yapıyorum, hastaları-
ın nabzına göre hareket edi-
orum, Netice hem onların le-
ine oluyor hem benim...

— Nasıl? diye sorarlardı. O
a üşenmez, anlatırdı:

— Meselâ bana sinirli bir ka
ıncağız gelmişti. Kendisini kal
inden hasta zannediyordu. O
amana kadar belki elli dokto-
a başvurmuş, meslekdaşların
epsi: «Hiç bir şeyiniz yok ha-
ımefendi. Yalnız biraz sinirle-
iniz yorgun, istirahate ihtiya-
ınz var» demişlerdi. Daha doğ
usu bunu söylemek gafletine
düşmüşlerdi. İyi bir doktor, a-
abiyeci olmasa bile hastasının
nabzına göre şerbet vermeli, ruh
haline uygun hareket etmelidir.
O hastaya senin bir şeyin yok
demek ne ifade eder? Onu inan
dırır mı? Hayır. Çünkü onun i-
nancı, kendisinin hasta olduğu
konusundadır. Bir şeyiniz yok
dediniz mi, bu sefer bir başka
doktora başvuracaktır. Netekim
o kadıncağız da, doktor doktor
gezmiş, nihayet talihi yâver ol-
muş, bana gelmişti. Hiçbir şeyi
olmadığı halde ben ona hasta-
sınız, dedim, ama sinirleriniz
değil, kalbinizden hastasınız...
Bunun üzerine kadının içi ra-
hatladı. Kendisini tedavi ede-
ceğime aklı yattı. Sudan bir iki
ilâçla bu inancını kuvvetlendir-
dim. Hem kalb hastalığı veh-
minden kurtuldu, hem de dok-
tor doktor gezip paracıklarını
nafile yere heder etmekten...
Yine meselâ bana öyle hastalar
gelir ki, kocalarından şikâyet e-
derler. O zaman hemen kadın-
ları tebdilhavaya gönderirim,
seyahate çıkarırım. Gerçi on-
lar kocalarının hasta olduğun-
dan bahsederler ama, onları bu
sabit fikre sevkeden şahsi se-
bepler vardır: ya bir seyahat,
ya bir kürk manto arzusu fi-
lân... Öyleleri olmuştur ki, ko-
casına en basit bir ilâç bile ver
memiş olmama dikkat dahi et-
memişlerdir. Bu hususta yal-
nız bir defa aldandım...

— Ne zaman? diye sorarlardı
doktora. Serdengeçtioğulları, o
zaman içini çeker ve yine anla-
tırdı:

— Bir defasında genç ve gü-
zel bir kadın gelmişti. Baş dön-
melerinden şikâyetçiydi. Bir
dahiliyeciye müracaat etmesini
söyledim. «İlle de sinir» diyor-
du. Pekâlâ, dedik, ne yapalım?
Mademki sinir diye ısrar edi-
yordu, herhalde öyle olması lâ-
zımdı. Prensip malûm: hastanın
nabzı ne söylerse... İşte benim
canıma okuyan da o prensip ol-
du bu vak'ada. Biz bermutad
hestanın arzusuna uygun, lâkin
gerçekte suya sabuna dokunma
yan bir tedavi metodu tuttur-
duk. Hastam gelip gidiyor, de-
diklerimi yapıyor, lâkin her se-
ferinde şikâyeti artıyordu. Ni-
hayet, verdiğim ilâçların hiçbir
faydası olmadığını itirafa mec
bur kaldı.

— Ne yapyım ben? dedim, si-
ze söyledim. Bunun sinirle ilgisi
yok...

Günün birinde açıkça söyle-
di:

— Hakkınız varmış doktor,
baş dönmelerim sinirden değil-
miş, gebeymişim...

HACI - YATMAZI..

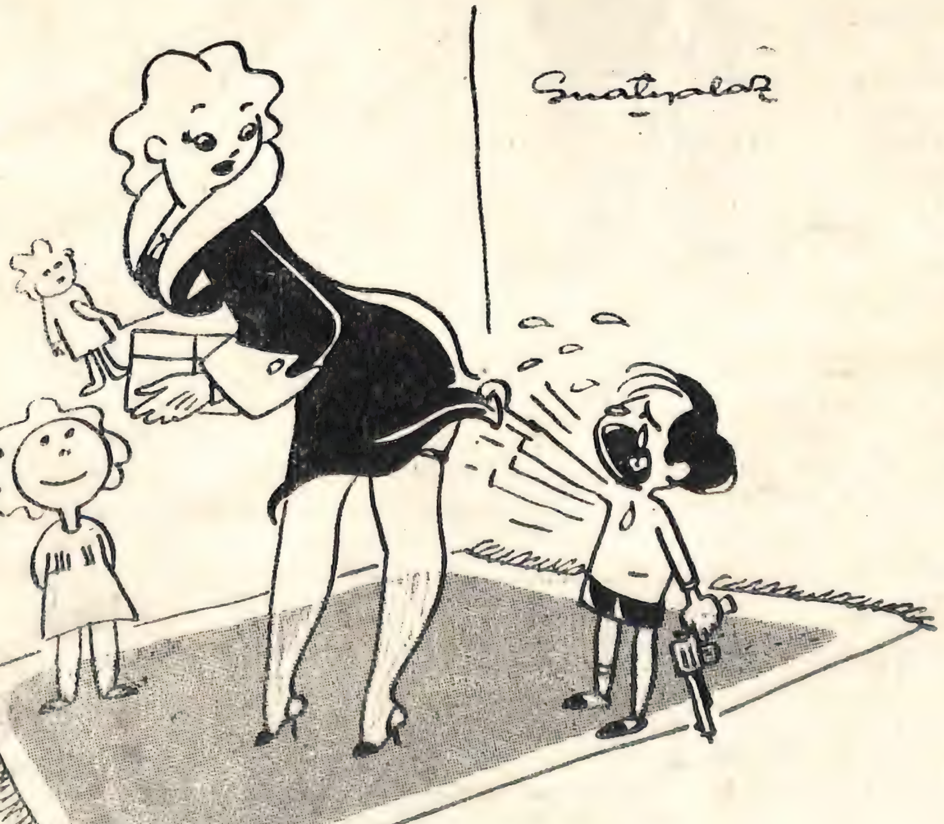

— Beni aldatamazsın sen... Bu tabanca oyuncakl..

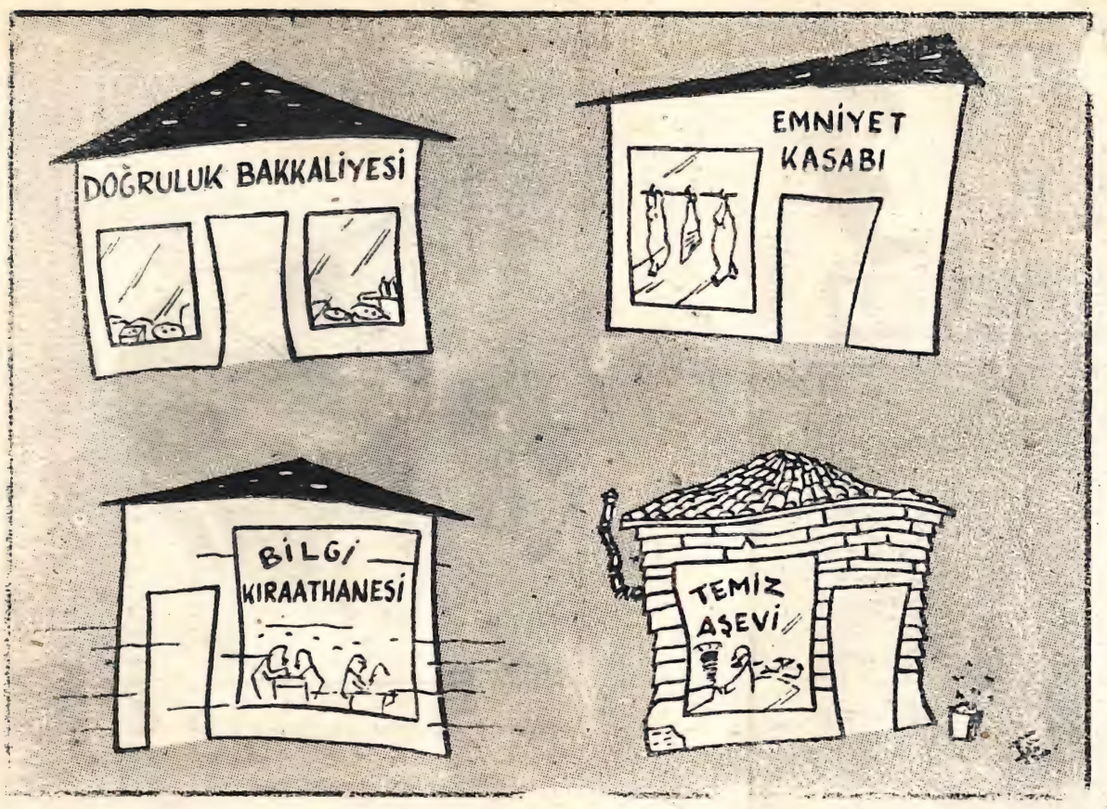

ESNAFLIK!..

NEREYE?

Karısı, beklenmedik bir anda yazıhaneye gelerek odacıya sordu:

— Bey içerde mi?

— Hayır efendim. çıktılar...

— Nereye gitti?

— Bilmiyorum efendim...

— Daktilosuna sor, o bilir...

— Nerden bilecek efendim? O da yok ki... Beraber gittiler...

AT KOŞUSUNDA

Koşuyu tribünün bir köşesinden uslu uslu seyrediyordu.

Tanıdıklarından birisi:

— Yahu sen şansile meşhur bir adamsın, dedi. Bir gün oyun masasından zararla kalktığını hatırlamıyorum. Neden müşterek bahse iştirak etmiyorsun?

Bir başkası söze karıştı:

— Oyun kâğıtları gibi koşu atlarının da ötesini berisini elile karıştırmıya müsaade etseler onu da kazanırdı.

Tabii sizin de hatırınıza aynı sual geliyor: mademki durum budur, benden ne istiyordu kadın? Neden bir doğum ve kadın hastalıkları mütehassısına gitmiyordu? Bunu sorduğum vakit ne dese beğenirsiniz?

— Utanıyorum...

demez mi?

— Bana herşeyi söylüyorsunuz ama, diye çıkıştım, benden utanmıyor musunuz?

— Yooo... Siz başkasınız. Size alıştım. Hem...

— Hem?

— Hem size sade doktor gözüyle bkamıyorum ki...

— Ya!...

— Elbette ya... Sizi kendime çok yakın hissediyorum...

Vay vay vay... İşler çatallaşıyordu. Nihayet mesele anlaşıldı: hatun bendenize abayı yakmıştı. Önce, ben de sizin gibi, vaziyeti yadırgadım. Ama Sonra düşündüm: ulan, sanki kadınlar başkalarına nasıl âşık oluyorlar? Heriflerin ayrıca boynuzu, kulağı yok ya... Heyhat! Onların yokmuş ama... Neyse, devam edelim. Biz azizim, bu hatunla evleniverdik işte. Hoş, zarif, güzel kadındı karım. Yalnız sekizinci ayda doğuruverdi. Çocuk da sevimli bir şeydi. Babası ben olmadığım halde, haksız bir iktisapla Serdengeçtioğulları soyadını kabul lendi yumurcak. Oğlan biraz büyüyünce işler büsbütün değişti. Günün birinde, karım, benden habersiz bir başka genç meslekdaşa kendini tedavi ettirdiği için ayrıldık. Ben ondan kurtuldum. Lâkin o benden kurtulamadı. Nihayet, adımı taşıyan çocuğun gerçek babasının o meslekdaş olduğunu öğrendim. Ailesi evlenmesine razı olmadığı için, bu çareye başvurmuşlar. Fakat bizim meslekdaş da cidden becerikli herifmiş. Ailesini o genç kızla evlenmesine razı edemediği halde, çocuklu bir dulla evlenmeği kabul ettirdi, ne dersiniz?

— Kulak Misafiri —

★

RADYO

Doğan, radyo başında babasına sordu:

— Baba ben şurasını çevirirsem karşıma neresi çıkar?.

— Ankara oğlum!.

— Ya şurasını?.

— Londra!.

— Ya şurasını babacığım?.

— Radyo tamircisi..

MÂNASI

Çocuk annesine sordu:

— Anne, çeyiz nedir?

Annesi, babasının yüzüne bakarak kızına cevap verdi:

— Kadının evlendikten sonra giyeceği çamaşırlara derler kızım...

«Sen kimin yârisin yavrum, her yanın oynak!..»

TECRÜBE

Yaşlıca bir hanım, yelyeperek eczahaneye girdi. Kalfaya bir kutu uzattı:

— Aman evlâdım; dedi. Şu kutudaki beyaz tozun tadına baksanıza... Şeker mi acaba?

Kalfa kutuyu açtı. Tozdan bir miktarını diline sürdü:

— Hayır, şeker değil...

— İyi öyleyse... Kocama bu tozu fare zehiri diye vermişler de... Ben de aldatmışlar sanmıştım...

NEZAKET

— Bu akşam değil ama, yarın gece muhakkak...

Şık bir dolandırıcının son marifetlerinden bahsediyorlardı. Biri:

— Nihayet azizim, dedi, yemiş, içmiş, sonunda da param yok demiş. Tabii arka kapıdan çalyaka fırlatıp atmışlar!..

Fikret Adil itiraz etti:

— Yok canım, o kadar şık bir adamı elbet ön kapıdan atmışlardır!..

İMKÂNSIZ

Habil, Kabile rasladı:

— Eeey?. Hani ya?. Ne oldu?. Geçen sene benden ödünç aldığın yüz lirayı bu kış vereceğini söylemiştin..

Kabil şaştı:

— Aman birader.. Bu sene kış oldu mu ki?. Baksana havalar ilkbahar gibi...

Eski Türk Mizahından

— Salamon! Hizmetçi kız nereda?..
— Bilmem...
— Bilmez misin?.. Kaldır sakalını bakayım!..

Ressam — Size iki yüz liraya bırakırım...
Yeni zengin — Kabul... Yalnız şişenin üstüne bir şampanya etiketi yapıştırın!..

İki Yüzük

Hikmet Cemil birincikânunun 31 inci günü bin lira mükâfat aldı. Sevindi:

— Âlâ, dedi, karıma bir yüzük hediye ederim.

Daima alışveriş ettiği bir kuyumcuya gitti; bir pırlanta yüzük beğendi. Dostu kuyumcu, herkese 800 liraya sattığı bu yüzüğü, Hikmet Cemil'e:

— Senin güzel hatırın için, deyip 1000 liraya sattı.

Amma acab bu yüzük karısının parmağına uyacak mıydı? Bazan karısının nişan yüzüğünü alıp küçük parmağına geçirir, yüzük tam gelirdi. Küçük parmağına uyan pırlanta yüzüğü aldı.

İyi ama, mesele bununla da halledilmiş olmadı. Sağ elin küçük parmağı ile sol elin küçük parmağı arasında hayli fark vardı. Halbuki karısının nişan yüzüğünün hangi küçük parmağına uyduğunu hatırlamıyordu.

Bunun çaresini de kuyumcu buldu:

— Kolay, dedi, iki yüzüğü de veririm, taşlar tıpatıp birbirinin aynısıdır, hangisi uyarsa onu alıkoyar, ötekini yarın iade edersiniz.

Hikmet Cemil yüzükleri cebine koyup çıktı.

Yolda aklına geldi. Karısı yüzüğünü sol eline takardı. Binaenaleyh yüzüğün küçüğü tam gelecekti. Ötekine ihtiyaç kalmamıştı...

Eve gelince yüzüğü karısına verdi. Karısı pek sevindi, kocasını öptü...

Mesele bundan sonra çatallaştı... Karısı da kocasına bir ipekli boyun atkısı almıştı. Kocasına sürpriz yapmak için atkıyı paltosunun cebine koydu, koyarken de öteki yüzüğü buldu:

— Bu da ne?

— Anlatayım karıcığım...

Kadına lâf anlatılır mı?. Karısı köpürdü:

— Hiç bir şey anlatma... Seni ufanmaz seni, bu yüzüğü de metresine aldın, değil mi?

— Vallahi değil karıcığım!.. Parmağına hangisinin uyacağını bilmiyordum. Onun için iki tane aldım...

— Sus, masal okuma... Seni ahlâksız seni!... Bana masal okunmaz, hele bugün hiç okunmaz!.

Karısının: «Hele bugün» demekte hakkı vardı. Çünkü kocasına bir boyun atkısı hediye alırken, bir tane de âşıkına almıştı!.. Artık kocasının metresine ikinci yüzüğü almadığına nasıl inanırdı?.

Muhayyel metresini mahrum bırakmak için, karısı, ikinci yüzüğü de alıkoydu.

Karga

ALIŞKANLIK

İki Kasımpaşa güzeli konuşuyorlardı. Biri:

— Bizimki tabanca, bıçak taşımaktan ceketinin biçimini bozuyor! diye övündü. Öteki aşağı kalmadı:

— Ya bizimki? Boyuna cebinden ateş etmeğe başladı!..

★

MAHREM İŞ!

Mutlakıyet devrinde Aydın vilâyetinde çıkan (Aydın) sürümsüz bir gazeteydi. Onun ne kadar satıldığını Şair Eşrefe sormuşlar; o da şu cevabı vermiş:

— Bir sözün mahrem kalmasını istersenız Aydın gazetesine yazdırınız!

RED Mİ, KABUL MÜ?..

Kadın — Rica ederim, beni daha nereye kadar takip edecekseniz?!..

Dünya Karikatürleri

— Sana söyliyorum! Bu kravatı beğendimi..

— İci Paris —

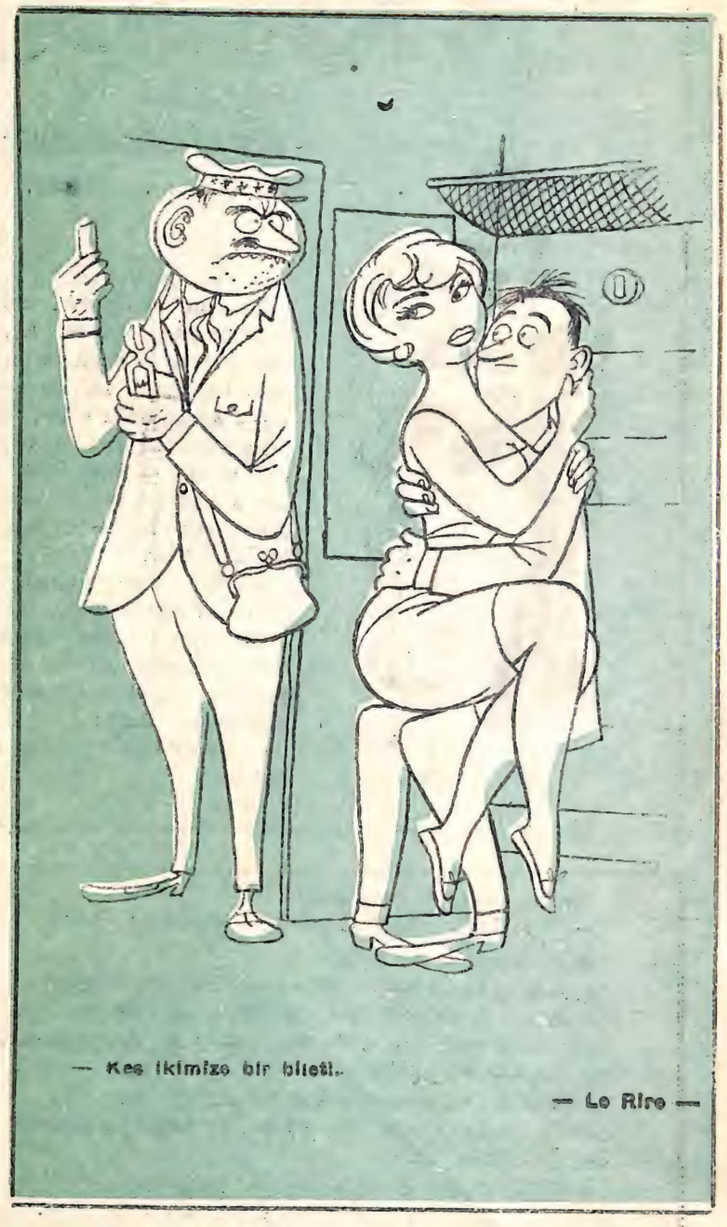

— Kes ikimize bir bileti..

— Le Rire —

— Eğer imtihan kâğıdıma geçecek kadar numara koymazsam: «imdat!» diye bağırırım!..

— Le Rire —

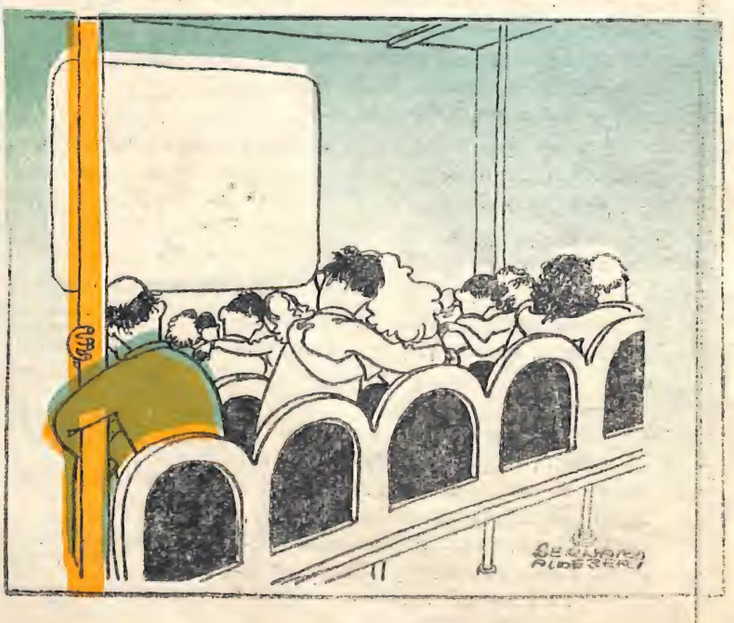

SİNEMA!..

— Paris Match —

Sosyete KARILAR

AKBABA'NIN ROMANI : 8

Yazan : Server BEDİ

— Peki, peki...

Danstan döndükleri zaman, masa tenha idi. Nejat, Sabriye hanımın da salihle hararetli bir konuşmaya daldıklarını gördü ve gidip onların yanındaki boş sandalyaya oturdu. Ötekiler o kadar kendilerinden geçmişlerdi ki, buna dikkat etmediler.

Nejat masanın yanından geçenleri seyrediyormuş gibi yaparak onlara kulak verdi. İlk duyduğu söz, onu yerinden sıçratacak kadar enteresandı. Salih:

— Ben de size bayıldım, demişti.

Ben de!.. Demek, ondan evvel Sabriye hanım Salih'e buna benzer bir şey söylemişti, o da mukabele ediyordu.

Kısa bir sükûttan sonra, şampanyayı fazla kaçırdığı anlaşılan Sabriye hanım diyordu ki:

— Muhitimde çok insan var, dostlar var, eksik olmasınlar, beni yalnız bırakmazlar. İşte böyle baloları falan kaçırmayız, toplanır, eğleniriz. Fakat beyefendi, hayat bu mu? İnsanın gönlü başka şeyler istiyor. Meselâ bakınız, sizinle demindenberi ne güzel konuşuyoruz. Yeni tanıştığımız halde, kırk yıllık dost gibiyiz. Herkes dansa kalktı, biz kalplerimizi konuşturuyoruz.

Salih tasdik etti:

— Öyle efendim, kalplerimiz, gönüllerimiz konuşuyor.

Sabriye hanım içini çekti:

— Ah bu gençler... Dedi, onlara gönül sonradan geliyor. Âdeta bir kuş gibi, sonraları, onlar yaşlandıktan sonra, göğüslerine konuyor. Şimdiki zaman böyle... Bilmem aldanıyor muyum? Ne dersiniz?

Salih, bunu da tasdik etti:

— Şüphesiz efendim, öyledir, gönül bir kuştur, insanın göğsüne yaşlandıktan sonra konar.

— Fakat bizim için öyle değil, beyefendi. Ben küçükten beri, nasıl diyeyim, böyleyim işte... Samimiyim...

Salih, kırdığı potu çakmış gibi hemen bu sözü de tasdik etti:

— Tabiî efendim, siz başka tabiî... Siz yaşlı sayılmazsınız. Maşallah daha çok gençsiniz. Mihrap yerinde.

Sabriye hanım devam etti:

— Hayır beyefendi, onu demek istemiyorum. Nasıl anlatayım... Şimdiki gençler bir tuhaf...

— Evet efendim, tuhaftır hepsi.

Sabriye hanım küçük bir tereddütten sonra, ilâve etti:

— Daha fazla söylemeğe cesaret edemiyorum, çünkü...

Durdu, bir kere daha:

— Çünkü...

Dedi ve nihayet, ilâve etti:

— Sizin hanımefendi de çok genç maşallah!

Salih hemen cevap verdi:

— Ziyanı yok efendim, haklısınız. Bir tuhaftır gençler... Bizim hanım da tuhaftır. Ne yapalım, idare ediyoruz. İşte.

Sabriye hanım ona gözlerinin kuyruğu tutuşmuş gibi alevli bir dikkatle bakıyordu:

— Bilmem ki, samimî misiniz? Dedi.

Salih, bu konuşmayı, Nejad'a hayret veren bir maharetle idare ediyordu.

— Emin olunuz, dedi, bendenizde yalan yok.

Sabriye hanım fazla cesaretli bir sual sordu:

— Demek, hanımefendinin bazı garip hallerini biliyorsunuz?

Salih, tasdik etmekten başka bir şey yapmadığı için, mütevekkil bir tavırla cevap verdi:

— Biliyorum, biliyorum.....

Sabriye hanım şampanya kadehini uzattı. Salih'le kadehlerini tokuşturdular.

Kadın mırıldandı:

— Filozofsunuz.

Salih bu defa tasdik etmedi:

— Yok, dedi, o kadar değil... Şimdilik sabrediyorum.

Nejat içinden: «Yaşa be Salih!» dedi.

Sabriye hanım, aklısıra, onun ağzını aramağa devam etti :

— Sonra?..

Salih cevap vermedi.

Sabriye hanım ona doğru eğilerek:

— Affedersiniz, dedi, belki ileri gidiyorum biraz...

Başını iki tarafa sallayan Salih :

— Hayır, yok... Estağfurullah... Dedi, samimî konuşuyoruz. Bende yalan yok. Sonrası bu işte.

— Yani sabrediyorsunuz.

Salih başını salladı:

— Hayır, dahası var.

— Dahası nedir?

Salih doğruldu, etrafına baktı, onlara arkası dönük oturan Nejad'ı görmemezlikten gelerek masadakileri birer birer süzdü. Zeynep, avucuna doldurduğu fıstıkları ağzına birer birer atarak etrafı seyrediyordu.

Salih, ağır ağır Sabriye hanıma döndü:

— Sepetliyeceğim, dedi.

Kadın hayretle irkildi:

— Kimi? Hanımefendiyi mi?

— Evet, sırası gelince...

Ve ilâve etti :

— Sırası da yaklaşıyor...

Sabriye hanım korkak bir sesle sordu:

— Niçin efendim?.. Yazık değil mi? İnci gibi bir kadın, güzel, zarif...

Salih, gittikçe kaynağına yaklaşan bir halk ağziyle :

— Bana yaramaz, dedi .

Sonra, baygın gözlerle Sabriye hanıma bakarak ilâve etti :

— Bana gönül lâzım, elmasım, gönül... Bak, buraya beraber geldik. Gûya karım olacak... Elâlemle dans ediyor, ayrı oturuyor, bir kere yüzüme bakmıyor.

Sabriye hanım, soluk halinde bir sesle :

— Haklısınız, dedi.

Garson Salihe yaklaştı :

— Beyefendi, dedi, sizi birisi istiyor.

Salih, arkasına doğru yarım dönmüştü :

— Kim o, kim istiyor? Diye sordu.

Yüreği hop etmişti. Kim ister burada onu? Beyin tanıdıklarından biri olmasın?

Garsonun cevap vermekte tereddüt ettiğini görünce, korkusunu örtmeğe çalışan bir öfke taklidi ile :

(Devam edecek)

Dünya Mizahından

Vasiyet

Geniş bir avukat idarehanesi. Maroken koltuklar. Üstü kristalli bir yazı masası. Köşede mükellef bir kütüphane.

Avukat, gözlüklerinin arkasından ciddî bakışlarla karşısındaki genç, güzel kadını süzerek hararetli hararetli konuşuyor:

— Hayır sinyora, evlenemezsiniz...

— Neden evlenemezmişim sinyor?..

— Çünkü, aklınız, mantığınız, zekânız buna müsait değildir de ondan!

— Anlamadım...

— Bunda anlamıyacak ne var sinyora: Zevciniz, Romadaki apartmanları, bankadaki paraları bir şartla bıraktı...

— Malûm: Kocaya varmamak, değil mi?

— Evet!

— Peki, ya varırsam ne olacak?

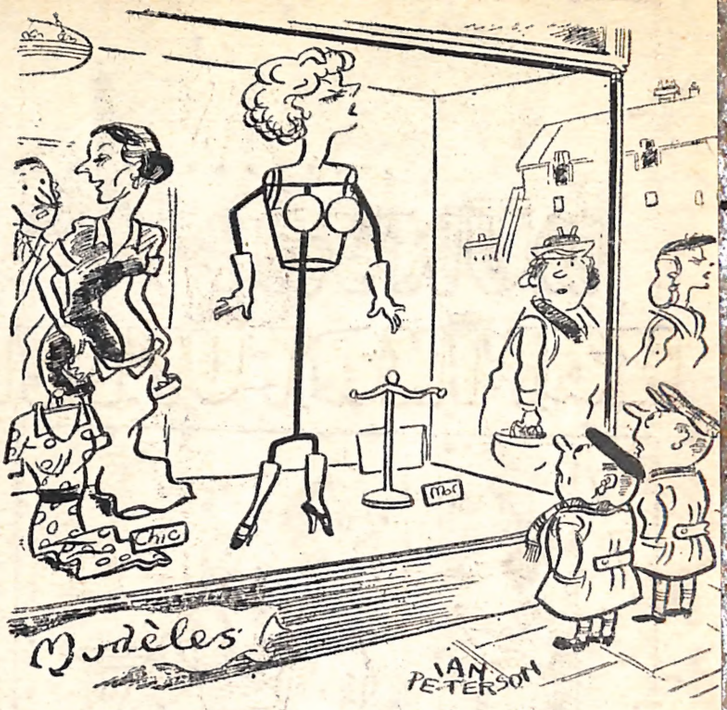

— Eğer kadın denilen mahlûk sahiden böyleyse ömrünün sonuna kadar evlenmem!.

Avukat başını esefle iki yana salladı:

— Varırsanız, kocanızın bıraktığı bütün servet amcazadesi Sinyor Altangari'nin olacaktır...

Kadın, kahkahalarla kıvrılarak koltuktan kalktı:

— Öyle ise ehemmiyeti yok.

— Neden?

— Ben de zaten sevgili kocamın amcazadesi Sinyor Altangari'ye varıyorum!

Fotoğrafçı — Arkanızdaki elbiseyle çektirirseniz, beş lira, astragan kürkle isterseniz on lira, vizonla yirmi beş lira!..

YAZISIZ!..

TENKİT EDİLEN KONSER

Meşhur bestekâr Grig bir gü bir konser verdi. Konserde he kendi eserlerini çaldı. Fakat so parça olarak Bethoven'in meşhu senfonilerinden birini seçmişti.

Ertesi gün konseri tenkit ede bir musiki münekkidinin, bilha sa son parça üstünde durarak pe karışık, pek berbat bir şey oldu ğunu, Grig'in bu eserde asla mu vaffak olamadığını iddia eden bi yazısı çıkınca üstat dayanamad Herifi telefonla bularak şöyle ba ğırdı:

— Burada Bethoven'in ruhu k nuşuyor. Efendi siz bir eşeksiniz Son parça benimdi.

Nişan ve Nikâh Sepetleri
Buketler ve Merasim
Çelenkleri
Beyoğlu Parmakkapı Mh.
Sokak No: 1

Puro Sabun Fabrikasının
en son imalâtından

Kremli Puro sizi
DAHA GENÇ - DAHA CAZİP - DAHA GÜZEL yapar.
Bol köpüklü - Nefis kokulu
PURO
Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftir

Türkiye İş Bankası
1954 de
Bahçeli 30 Ev
Bir Buçuk Milyon Lira

AKBABA

Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Teknik Sekreter :
İlhan SELÇUK
Yazı işlerini fiilen idare eden:
AHMET KOÇER
Abone Şartları :
Yıllığı 25 lira, altı aylığı 12,50 lira, üç aylığı 650 kuruş.
Yabancı memleketlere: Yıllığı 50 lira, altı aylığı 25 lira, üç aylığı 1250 kuruş.
Sayısı : 50 Kuruş
ADRES :
Klodfarer caddesi No. 8-10, Belediye — İSTANBUL
Basıldığı yer :
ERCAN MATBAASI
Telefon : 21811

Seba Melikesi
Belkıs!

Üçüncü Baskısı
çıktı

Eşsiz sinema romanı... Dünyanın en güzel sinema yıldızının bir tablo kadar güzel resimlerile süslü

Fiatı 50 Kuruş

Not: 50 kuruşluk posta pulu göndermek kâfidir.

Aydabir
1954
Özel Sayı

★ Ömrünüz oldukça, zevk ile, istifade ile okuyacağınız bu şaheserin mevcudu tükenmiştir.

★ Birçok okuyucularımız bu harikulâde sayıyı elde edemediklerini yazıyorlar.

★ İdaremizde, ihtiyat olarak sakladığımız bir miktar sayıyı okuyucularımızın isteklerini arzediyoruz. Bu sayı, 250 kuruşluk posta havalesi, yahut 250 kuruşluk posta pulu gönderenlerin adresine, taahhütlü olarak yollanacaktır.

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

— Genç, güzel, zengin... Sizi de seviyor... Daha ne bekli yorsunuz?
— Faturayı ödemesini!...

— İl Travaso —